

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Origines Benedictinae, Siue Illvstrivm Coenobiorvm Ord.
S. Benedicti, Nigrorvm Monachorvm, Per Italiam,
Hispaniam, Galliam, Germaniam, Poloniam, Belgium,
Britanniam, aliasque Prouincias. Exordia Ac ...**

Le Mire, Aubert

Coloniae Agrippinae, 1614

Marchianense Monasterium in Flandria, ad Scarpum fl. tertio ferè milliari à
Duaco.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11261

HVius cœnobij monachi fuere Milo & Hucbaldus Elnonenses. Hucbaldus, præter vitas Sanctorum varias, de laude Caluorum ad Carolum Caluum Imp. centum triginta sex versus elegantissimè conscripsit: quorum versuum dictio qualibet à littera C. incipit, exstantque typis editi. De Milonis, aliorumq; huius loci monachorum scriptis, vide Bibliothecam nostram Belgicam, breui, vt spero, typis edendam.

M A R C H I A N E N S E

Monasterium in Flandria, ad Scarpum fl. tertio ferè milliari à Duaco.

HVius cœnobij à S. Rictrude, matrona nobilissima, S. Amandi consilio, instituti exordia habet ex manuscripto Chronico Marchianensi, à quodam eius loci monacho, hortatu Simonis Abb. XX. olim conscripto.

S. Rictrude, & filia eius
S. Eusebia, quiescunt Marchianis in feretris argenteis inauratis.

Anno ab incarnatione Domini quingentesimo septuagesimo primo, S. Amandus ex nobilissimis parentibus in Aquitania natus est. Is anno à natiuitate sua quadragesimo, anno verò Lotharij Regis vicesimo quarto, Ecclesiã S. Petri in Blandinio, & post Marchianensem in honorè eiusdè Apostoli, in Adalbaldi Ducis allodio cõstruxit. Nã vir iste generosus, multis locupletabatur possessionibus in pago Flandrensi, Legiensi, Adartensi, Austrebatensi & Pabulensi.

Lotharius Rex Bertrude Regina mortua, secundã duxit vxorẽ Sichildẽ, de qua genuit Hairbertum, anno regni sui quadragesimo

quin-

quinto. Lotharius autē diem clausit vltimum anno Domini sexcētesimo tricesimo; cui successit Dagobertus filius, vniuersam obtinens monarchiā, qui Hairberto fratri non vterino dedit partē regni, animo spontaneo, à flumine Ligeri, Aquitaniam scilicet, & Prouinciā, & quidquid vltius vsq; ad proximos montes, armis ac virtute posset acquirere. At iuuenis egregius, laudis ac virtutis cupidus, Vuasconiam beatæ Rictrudis genuinam patriam, acquisiuit suis viribus. Habitabant tunc in ea Gethæ, qui alio nomine Gothi dicuntur, gēs bellicosissima, & militari exercitatione egregia. De hac gente pleniùs scripsit Iordanus Episcopus Rauennæ. Hairberto igitur & filio eius mortuo, omnia quæ acquisierant, ad Dagoberti imperium redigunt: à quo tēpore vsq; in præsens Vuasconia & Francia, duo scilicet regna, vnum sunt facta. Dux igitur Adalbalduſ in Vuasconiam profectus, beatam Rictrudē alto sanguine ortā vidit, dilexit, legitimam vxorē duxit, tum ad hos vltimos Galliæ fines adduxit. Fuit autē filia Hirnoldi clarissimi & fortissimi viri, cognomento Nobilis, de gente Getharum, cuius gesta militaria rithmicè cōposita, & eius fratrum adhuc decantantur in palatijs Regū, & theatris populorū.

Eo tēpore Adalbalduſ Dux, & Erchenaldus frater eius maior natu, reedificauerāt Duacū castrū. & infra castrum ædificauerūt Ecclesiam beatæ Dei genetricis Mariæ, quæ nunc dicitur S. Amati. Igitur Adalbalduſ ex Ri-

S. Rictrudis nubit Adalbaldo Duci.

In Duacensi castro basilica B. Mariae exstruitur.

Ctrude genuit filium, nomine Maurontum, & tres virgines sanctissimas Clofendem, Eusebiam, & Adalsendem. Mauronto S. Richarius Pontinensis, pater spiritualis exstitit, Clofendi S. Amandus Elnonensis, Eusebiæ Regina Machtildis, vxor Dagoberti Regis. Anno igitur Dñi sexcentesimo quadragesimo sexto, Dagobertus Rex an. imperij sui decimo sexto, profluuiio ventris exstinctus, delatus est ad basilicam S. Dionisij, quã extruxerat, magnisq; munerib⁹ donauerat, pretiosisq; ornamenti decorauerat, cui⁹ animã de funib. diabolicis eripuit S. Dionysius. Successit ei in regno Clodoneus, fuitq; princeps & patrici⁹ Erchenaldus, frater Ducis Adalbaldi, de genere Dagoberti. In regno autem Sigeberti, alterius filij Dagoberti, floruit Pipinus Saxo, pater sanctæ Gertrudis virginis Niualensis, cognatus præfati principis; qui primus. *scilicet Erchenaldus*, extruxit cœnobium Latinicum, & Peronam.

Dux igitur Adalbaldu, necessitate urgente, à pago Austrebatensi, quem vulgari nomine Austreuanum vocant, in Vuasconiam proficiscitur; cumq; per Aquitaniam iter perageret, & ad Petragoricum solum peruenisset, insidijs malignorum & vxoris suæ consanguineorum (qui indignè ferebant suam neptem matrimonio iunctam Francigenæ, quod genus utpote Gothi oderant) peremptus est, & capite truncatus: quod ipse diuino auxilio fultus dicitur inde ad Ecclesiam, in qua tumultandus erat, ambabus manibus depon-

*Adalbal-
dus Dux
ab impijs
in Vuasconia
occiditur.*

depor-

deportasse; ad cuius sepulcrum multa ¹¹¹⁰ tempore miracula edita sunt. At corpus eius postea inde sublatum est ad Ecclesiam sancti Amandi Elnonensis. Cumque Rex Galliarum Rictrudem vellet ad secundum matrimonium cogere, ut haberet qui genus suum propagaret, illa consilio sancti Amandi, liberos suos tradidit Christo, aureo peplo capitis in sacrum velamen mutato. Bona autem sua sacris construendis applicuit, consilio S. Amandi, & cum auctoritate Præsulis Cameracensis Autberti. Itaque patrimonij sui substantiam, ac mancipiorum suorum regimen speciale commisit S. Amando, ut varijs Ecclesijs applicaretur, & utriusque sexus fidelibus personis ea distribuerentur. Suis vero locis, in quibus piæ exercitio actionis Deo militatura erat, usque in finem, ut paupertatis sanctæ amatrix, pauca resignavit.

Porro Marchianensis locus circumfluentibus aquis, & palustri arundine circumdatur, habetque versus Aquilonem siluam grandem, ad Australem partem fluuium Scarpe, qui labitur ad Orientem, ex cuius utraque parte adiacent prata, herbis palustribus strata. Ad Orientem Marchianensis villæ, cœnobio ritè composito, & à duobus Reuerendissimis Episcopis, Autberto videlicet & Amando, monasterio in honorem Apostolorum Petri & Pauli, VI. Kalen. Nouemb. solemniter

Marchianense cœnobium constructum.

debantur esse, testamentum legitimum faciens, perpetuo iure possidenda, liberaliter Sanctis Dei, & eidem contulit monasterio obtulit quoq; tres filias suas virgines infantulas, Regi Christo sponso carissimas futuras.

*S. Iouatus
quiescit
ad Marchianis*

In eodem cœnobio primùm monachis ad seruiendum Deo à beato Amando delegatis, pastor vigilantissimus, ac procurator interius, exteriusque fidelis, & simplex Iouatus donatus est eis, qui beati Amandi Pontificis discipulorum vnus, eius sacra eruditione admodum informatus, ad hoc officium idoneus inuentus est. Verum postmodum rationi consentaneū visum est (quoniam sua bona beata Rictrudis huic loco cōsecrârat, ibiq; Deo deservire statuerat) vt ibidē sanctimoniales, inter seruos Dei collocarent, quæ primatus ordinē obtinerent. Itaq; modico superstite conuenticulo eorū, cum pace mutua nobiles matronæ illuc certatim confluunt, religiosæ viduæ, ac virgines rarsæ; quibus tamen ob humilitatem dominari renuebat S. Rictrudis. Quæ decurso vitæ suæ termino in omni virtutū exercitatione, ætatis suæ an. septuagesimo quarto, IV. Idus Maij, diem clausit extremum.

Post S. Rictrudis dormitiōnē, Marchianensis cœnobij Abbatissa fuit Clotsendis filia eius, cui successerūt aliæ, rexeruntq; hanc Ecclesiam sanctimoniales per annos trecentos triginta tres, vel circiter.

Cum autē Marchianense monasterium, & alia multa rabies Normannica destruxisset, &

fan-

sanctimoniales pœnē ad nihilum possessiones redegisset, Balduino Comiti Flandriarū, auo Balduini qui apud Hasnoniū est sepultus, Deus bonū pro restaurandis Ecclesijs spiritū est largitus. Acciuit igitur Comes Lietuinum S. Vedasti Abbatē, virum verē sanctū, & tunc tēporis singularis sapientiæ & virtutis. Nec mora præcepto Comitis moniales abscedunt, & de suis aliquot boni testimonij monachos eligens Lietuinus, Marchianas transmittit. Tunc ibi cœnobialis disciplinæ rigor renouatur, & de nouo ipsius monasterij fabrica instauratur. Deniq; intra nouē annos, quibus Marchianensi cœnobio pater iste venerabilis præfuit, res monasterij in bonum statum reuocatae sunt. Decursis igitur nouē annis Lietuinus missionē petijt, & vni de monachis suis Alberico scilicet monacho S. Vedasti, hoc onus suscipere iniunxit, qui annos quindecim, temporibus Henrici Regis, præfuit, & obiit IV. Non. Ianuarij.

Alberico mortuo anno millesimo quadragesimo octauo, Balduinus Insulanus Flandriæ Comes, filius Balduini supra memorati, Popponem Abbatem S. Remaci Stabulensis, & S. Vedasti Atrebatensis, huic præposuit cœnobia, præfuitq; huic Ecclesiæ mēse vno, & obiit VIII. Kal. Februarij Post hūc Vuido monach⁹ S. Vedasti fit Abbas Marchianēsis Nonis Iulij, & præfuit annis XX. obiitq; XIII. Kal. Octob. anno 1068. & sic ex ordine ceteri. Hactenus ex manuscripto Chronico Marchianensi.

*Hunc alij
Ledsinum
nuncupant,
suauiori
voco.*

Lib. 2.

His consonat, quæ Chronographus Cameracensis recenset: Apud villã, inquit, Marcenias, Dei Gloriosa Rictrudis ex proprijs opibus & prædijs, cõsilio S. Amandi, qui tunc tẽporis insignis habebatur monasteriũ struxit, vbi sanctimonialibus ad seruiendum delegatis, ipsa etiam Abbatissa habenas regiminis moderata est. In cuius vita plurimũ, & post vitã aliquatulum religio creuit, vsusq; Ecclesiasticus regulariter adoleuit, Seculo autem semper in deterius vitiato, ipsarum etiam puellarum ordo vitari & deprauari cõperat. Iamque magis & magis deprauatus mos, in degeneri posteritate vsq; in præsens durauerat. Nuper verò Abbas Leduinus, Gerardo Episcopo, & Marchione Balduino satagentibus, feminas turpiter viuentes, mundato loco, exturbauit, ac monachos, qui meliũs & religiosius, Deo & S. Rictrudi, quæ ibidem quiescit, deseruiant, constituit. Hactenus ille.

Hamaticenſe monaſterium.

Ceterum haud procul Marchianis, in Hamatico, siue, vt Chronographus Cameracensis loquitur, in villa Hamatgia, beata Christi famula Eusebia, prædictæ S. Rictrudis filia, ex rebus suis hereditarijs pariter monasterium construxit, in quo sanctimonialibus constitutis & ipsa Abbatissa præfuit; quod lapsu temporis vix paucos Canonicos habuit. Est hodie Prioratus, vt vocant, Marchianensi Abbatia annexus, vulgò Hamay nuncupatus, quem monachus vnus alterue obtinet. Porrò à Marchianis nomen habet illustre ac magnificentissimum istud Academia

demia

demia Duacena Collegiū Marchianense, quod Arnoldus Gantoisius, Abbas Marchianensis, patrū memoriā à fundamentis exstruendum curauit, Obijt is an. 1582.

CAPVT XXI.

S. Naboris monasterium apud Lotaringos.

Est istud in eiusdem nominis præclaro apud Lotaringos oppido sitū, *Hilaricum* antiquitus, vel noua S. Hilarij cella, à primi oratorij conditore S. Fridelino Scoto, Hilarij discipulo sic dictum. Fundatum est autem & solerti studio constructum à *Sigisboldo* tricesimo sexto Mediomatricum vrbis Episcopo; dedicatumque in honorem D. Pauligentium Doctoris, anno Domini 714. Donatum est corpore S. Naboris martyris anno Domini 765. à *Crodegando* tricesimo septimo Metensis Ecclesiæ Antistite, qui Romam petens, à Paulo Pontifice tria obtinuit sanctorum Martyrum corpora, S. Gorgonij quod in Gorzia monasterio, S. Naboris, quod in noua hac cella, & S. Nazarij, quod in monasterio *Horsheim* venerabiliter condidit. Sic ferè Bruschius.

714.

765.

S. Mauritiij Tholegiense monasterium, in Lotharingia, vt d. Treuerensi.

Fuit id antiquitus *Schola & Ecclesia Theologorum* dictum, prope S. Vvendelinum (quod oppidum Lotaringiæ est, à S. Vvendelino Scotorum Regis filio, ac Theologiensi

mona-